

Η δήλωση του Μητσοτάκη, εν μέσω απεργιακής μάχης στις **2/10** που έδωσαν οι εργαζόμενοι ενάντια στα αντιδραστικά μέτρα που προωθεί η κυβέρνησή του, πέρα από την προβοκατόρική πλευρά που αφορά να στρέψει μέρος της κοινωνίας ενάντια στους απεργούς που διεκδικούσαν την απόσυρση του αντισυνδικαλιστικού νόμου, αυτή γίνεται στο φόντο μιας νέας εργατικής επανεκκίνησης για την αντιμετώπιση της αντιλαϊκής επίθεσης που κλιμακώνεται με την νέα κυβέρνηση.

Μιας επίθεσης η οποία αποτελεί συνέχεια και κλιμάκωση όλων των προηγούμενων κυβερνητικών πολιτικών (ΣΥΡΙΖΑ) και η οποία στοχεύει να χτυπήσει τα εναπομείναντα εργατικά δικαιώματα, τις ΣΣΕ, τα συνδικάτα, και το απεργιακό δικαίωμα, ενώ παράλληλα στρώνει το έδαφος και προσφέρει γη και ύδωρ στο εγχώριο και διεθνές κεφάλαιο για μια ανάπτυξη η οποία είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους για να αυγατίσουν τα κέρδη και να εξασφαλίσουν ακόμη μεγαλύτερα προνόμια στην επιχειρηματική τους δράση.

Προφανέστατα στην ατζέντα κυβέρνησης - κεφαλαίου είναι και άλλα αντιλαϊκά μέτρα τα οποία θα βγουν στην επιφάνεια το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα.

Η αναφορά του περί *“λίγων που ταλαιπωρούν τους πολλούς”* με τις απεργίες αποσκοπεί μεταξύ των άλλων να δημιουργήσει σύγχυση, αποπροσανατολισμό και κυρίως να στρέψει τα βέλη του όχι στο κατεστημένο και γραφειοκρατικό συνδικαλισμό που αναλώνεται σε άσφαιρα πυρά ή τουφεκιές στον αέρα και σε καμιά περίπτωση δεν αποτελεί τον παραμικρό κίνδυνο για την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης αλλά αντίθετα **εκφράζει ανησυχία και εκνευρισμό ακόμη και φόβο μπροστά στον κίνδυνο αυτή η εργατική αντίσταση να πάρει μαζικότερα και πιο αγωνιστικά χαρακτηριστικά και κυρίως μέσα από την κλιμάκωση των αγώνων σε αυτούς τεθεί ένας σχεδιασμός με οργάνωση, προσανατολισμό και κλιμάκωση στον οποίο ηγεμονικό ρόλο θα έχουν οι δυνάμεις του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος που βρίσκονται σε σύγκρουση με την κυρίαρχη αστική πολιτική** και τις αντιλήψεις περί ανάπτυξης, επενδύσεων, παραγωγικών μοντέλων τα οποία υπηρετούν στο ακέραιο την ανταγωνιστικότητα του κεφαλαίου, τον καπιταλιστικό και ευρωενωσιακό μονόδρομο και τις αντιλαϊκές πολιτικές που συνθλίβουν τα εργατικά δικαιώματα.

Για να επιτευχθεί ο παραπάνω στόχος χρειάζεται οργάνωση, συντονισμός, κοινή δράση και σχέδιο εργατικής απερίθωτης που θα αποτελέσει το φόβητρο της κυβέρνησης και του αστικού συστήματος. Επιβάλλεται άμεσα να γίνουν ουσιαστικά βήματα στην κοινή δράση, στον κοινό σχεδιασμό όλων των αγωνιστικών και ταξικών δυνάμεων στα συνδικάτα και ευρύτερα στο μαζικό λαϊκό κίνημα.

Ο άλλος δρόμος, αυτός της περιχαράκωσης, του κατακερματισμού, της διάσπασης, της ιδεολογικής καθαρότητας έχει δοκιμαστεί τα τελευταία χρόνια και τα αποτελέσματα είναι ορατά και δραματικά για την εργατική τάξη και τα δικαιώματά της....